

J. Alsina: 30 anys d'una mort generosa i injusta

Una de les figures senyeres de la nostra Església diocesana en els darrers anys és Mn. Joan Alsina. Recordar la seva extraordinària personalitat cristiana ens convida a ser autèntics fins a l'extrem. Nascut a Castelló d'Empúries el 1942, en una família de masovers, ingressa al seminari de Girona, on neix la seva vocació missionera. La teologia, l'estudià després al seminari hispanoamericà de Madrid. Ordenat capellà el 1965, va ser vicari a Malgrat i marxà a Xile el 1968. El primer destí fou la ciutat portuària de San Antonio. Consiliari del MOAC (moviment obrer catòlic), compartia la pas-

total amb el treball en l'àrea de salut en un hospital. Els primers dies del cop militar (setembre de 1973), fou detingut, assassinat i, a més, calumniat.

La coincidència de la seva mort amb el cop va pertorbar la valoració del seu sacrifici. Era una gran injustícia, i els seus companys missioners a Xile van iniciar una llarga i difícil investigació que posa en evidència el seu tremp de màrtir. Aquell que es deixa colpejar sense tornar-s'hi i perdonar és «sant». Des de la primeria del cristianisme ha estat així (m'aclaria un teòleg). El màrtir és un combatent que no pensa en ell mateix. Pensa a

imitar a Jesús que dona la vida i a fer costat als que sofreixen, fins al final. «El combat de la justícia forma part essencial del compromís evangèlic».

Joan Alsina tenia només 31 anys quan el van afusellar, i en feia 8 que era capellà. La seva aventura generosa fou tan breu que no va tenir temps de desinflar-se. Va ser colpejat, traït, calumniat i, finalment mort, i, com el Mestre a la creu, va perdonar els qui el mataven. Conscient que corria perill, ja que es perseguia qualsevol que es dediqués a la promoció i organització de la classe treballadora, es mantingué fidel als més pobres. Altres hi eren

per compromís social. Ell hi era també per la seva opció cristiana i la seva identitat sacerdotal.

No va fugir ni es va amagar. Moria barrejat amb les víctimes del poble, igual com havia compartit amb ells les esperances i les angoixes. «La mort d'un màrtir no s'improvisa: mort violenta que és continuació de la seva vida coherent, arriscada d'entera donació» (bisbe Casaldàliga). Un capellà no és un funcionari del temple, sinó un profeta del poble per ajudar-lo a creure en un Déu que allibera. Ens deixà escrit aquest tros d'Evangelí: «Si el gra de blat no mor, mai no dóna fruit».